

Kněží a řeholníci – rodáci z bývalé farnosti Lnáře

ACKERMANN, Antonín

* 20. 9. 1799, Lnáře

† 16. 12. 1871, Myšelec

Narodil se jako druhý z pěti potomků Františka Ackermanna, učitele ve Lnářích, pak v Bělčicích, a Anny Rudischové (Rudišové), dcery sirotčího písaře lnářského panství. Bohoslovecká studia absolvoval v Praze, na kněze byl vysvěcen 24. 8. 1824 v Českých Budějovicích. Působil jako kaplan v Blatné (1825–1828), Staňkově (1828–1829) a Plánici (1829–1838), jako kooperátor ve Hvoždanech (1838–1848), interkalární administrátor v Bubovicích (1845–1846), interkalární administrátor (1848) a pak lokalista v Žihobcích (1848–1851), lokalista v Budislavicích (1851–1857), Neurazech (1857–1865, od 1858 prvofarář) a nakonec jako farář v Myšenci (1865–1871). Roku 1871 byl jmenován biskupským notářem.

BLÁHOVÁ, Marie

* 14. 8. 1877, Kocelovice

† 5. 9. 1944, Praha

Byla dcerou Jana Bláhy, chalupníka v Kocelovicích čp. 30, a Anny Jánské z Kocelovic čp. 10. Dne 30. 5. 1898 vstoupila do Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, kde 21. 8. 1899 zahájila noviciát pod řeholním jménem *Meliana* a 19. 3. 1904 složila věčné sliby. Působila v Pardubicích, Jiříkově, Litoměřicích, Vimperku, v ústavu pro slepé děti v Praze na Pohořelci, v letním sídle papežského nuncia v Karlových Varech a v azylu pro přestárle spolusestry v Praze na Smíchově. Většinou pečovala o domácnost a kuchyni, naposledy konala službu vrátné. Je pohřbena na hřbitově své kongregace v Řepích.

BROŽ, František

* 5. 5. 1917, Zahorčice

† 19. 4. 1999, Počátky

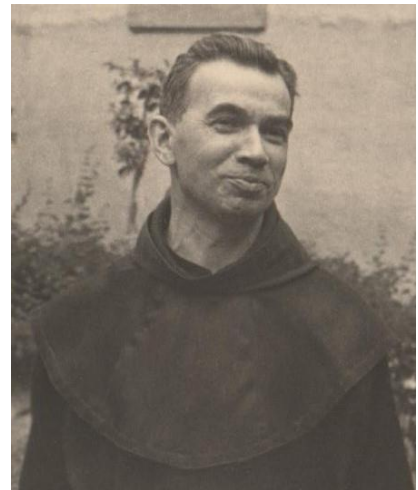
Třetí z pěti potomků Josefa Brože, rolníka v Zahorčicích čp. 9, a Marie Machovcové ze Zahorčic čp. 11 vystudoval bohosloví v Českých Budějovicích, kněžské svěcení přijal 14. 6. 1942 v Praze. Působil jako kaplan ve Švihově (1942–1944, 1945–1947), interkalární administrátor v Olešnici a administrátor excurrendo v Jílovicích (1944), kaplan ve Staňkově (1947) a administrátor excurrendo (pak interkalární) v Bělé nad Radbuzou a excurrendo v Bernarticích, Mělnicích, Pleši a Železné (1947–1954), administrátor excurrendo v Dubci (1951–1954) a Újezdě Svatého Kříže (1953–1954), administrátor v Červené Řečici a excurrendo v Hořepníku a Želivi (1954–1964), administrátor ve Věžné a excurrendo v Cetorazi a Hartvíkově (1964–1971), administrátor v Počátkách (1971–1991) a excurrendo v Častrově (1974–1991) a Žirovnici (1980–1991). Roku 1954 byl vyznamenán právem nosit *expositorium canonicale* a roku 1955 právem užívat *synodalia*. V roce 1991 odešel do penze, přičemž ale setrval jako výpomocný duchovní v Počátkách. V mladších letech byl aktivní v Junáku a v Sokole, kde se intenzivně věnoval sportovní činnosti. Je pochován na hřbitově v Počátkách.

ČADA, František

* 19. 12. 1895, Lnáře

† 22. 8. 1984, Itálie

Syn Františka Čady, zedníka ve Lnářích čp. 120, a Barbory Bílé ze Lnář čp. 102, se stal laickým bratrem konventu bosých augustiniánů ve Lnářích. Obláčku zde měl 1. 11. 1920 a přijal při ní řeholní jméno *František od Nejsvětějšího srdce Ježíšova*. Jednoduché sliby složil 9. 11. 1921 a věčné 12. 11. 1925. V klášteře plnil funkci kuchaře. Po násilném ukončení činnosti lnářského řeholního domu v rámci druhé vlny „akce K“ dne 27. 4. 1950 byl deportován s ostatními spolubratry do internace v bývalém františkánském klášteře v Hejnicích, ale ještě téhož roku odešel jako kostelník na děkanství do Liberce. V roce 1960 se přestěhoval do Litoměřic, kde nastoupil coby kuchař na biskupství. Dožil v Itálii. K poslednímu odpočinku byl však uložen do rodinného hrobu na lnářském hřbitově za značné účasti duchovenstva i lidu.

ČADEK, Václav

* 17. 11. 1932, Kocelovice

† 5. 6. 2007, České Budějovice

Na svět přišel do rodiny Václava Čadka, rolníka v Kocelovicích čp. 2, a Anastázie Fouskové z Kocelovic čp. 45. Původně se vyučil truhlářem, maturitu si udělal při zaměstnání v Plzni a roku 1959 nastoupil studium teologie na Římskokatolické cyrilometodějské bohoslovecké v Praze-Litoměřicích. Kněžské svěcení přijal 27. 6. 1964 v litoměřické katedrále. Primici měl 5. 7. 1964 v kostele Nejsvětější Trojice ve Lnářích. Působil jako kaplan v Jindřichově Hradci (1964–1965), administrátor v Choustníku (1965–2002) a excurrendo v Budislavi (1966–2002), Tučapech (1986–2002) a Hrobech (1989–2001). V letech 1993–1999 byl vikářem tábořského vikariátu. Roku 2002 odešel do důchodu, který nejprve trávil na faře v Choustníku a od roku 2006 v kněžském domově v Českých Budějovicích-Suchém Vrbném. Za socialismu spolupracoval s kněžími, jimž byl odebrán státní souhlas k výkonu povolání, například s Miloslavem Vlkem či Karlem Herbstem. Zprostředkoval účast mladých na utajovaných křesťanských setkáních a prázdninových pobytech. Ve svěřených farnostech se zasloužil o obnovu zanedbaných kostelů, kapliček i křížků. Pamatoval též na rodné Kocelovice, kde se zásadním způsobem finančně a organizačně podílel na opravě kostela v Kocelovicích v letech 1989–1991 a instalaci hromosvodů v roce 2005. Je pochován v rodinném hrobě na kocelovickém hřbitově.

DRNEK, Josef

* 5. 2. 1913, Kocelovice

† 13. 10. 1968, Janovice nad Úhlavou

Byl synem Jana Drnka, polosedláka v Kocelovicích čp. 22, a Barbory Machovcové z Kocelovic čp. 44. Měl ještě čtyři starší sourozence – bratra a tři sestry. Absolvoval gymnázium v Praze a bohosloví v Českých Budějovicích. Tam byl také 19. 6. 1938 vysvěcen na kněze. Svou první mši svatou sloužil 26. 6. 1938 v kocelovickém kostele sv. Bartoloměje za asistence P. Fulgence Novotného z kláštera ve Lnářích a P. Antonína Jarolímka, prvoděkana v Bělčicích. V duchovní správě působil nejprve jako kaplan v Hosíně (1938–1942), interkalární administrátor ve Štěpánovicích (1942) a kaplan v Táboře (1942–1947). Poté byl přeložen na Klatovsko, kde strávil zbytek svého kněžského života, a to ve funkcích interkalárního administrátora v Petrovicích (u Sušice) a excurrendo ve Svojšicích (1947–1948), kaplana ve Švihově (1948–1954) a administrátora excurrendo v Nezdicích a Dolanech (1952–1956), administrátora ve Švihově (1954–1956) a nadále excurrendo v Dolanech, k tomu ještě excurrendo ve Kbelu (1955–1956) a Předslavi (1956), a konečně administrátora v Janovicích nad Úhlavou a excurrendo v Bezděkově (u Klatov) (1956–1968), Týnci u Klatov (1957–1968), Strážově (1962–1968) a Dlažově (1964–1968). Místo posledního odpočinku našel na hřbitově v rodných Kocelovicích.

ENGELMANN, Karel

* 22. 1. 1853, Lnáře

† 3. 6. 1913, Chudenice

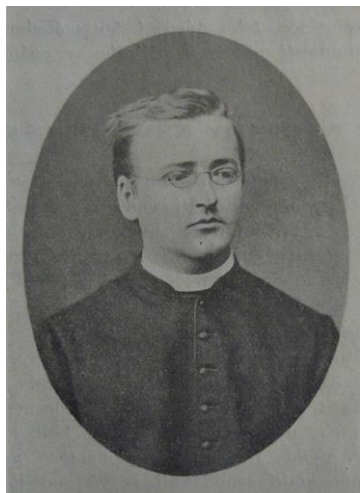
Narodil se jako šesté z jedenácti dětí Františka Xavera Engelmanna, ředitele velkostatku Lnáře, a jako druhý potomek z jeho druhého manželství s Annou Křivancovou ze Lnář, dcerou bývalého správce ve Střelských Hořticích. Kněžské svěcení přijal 23. 7. 1876 v Českých Budějovicích. Působil jako kaplan ve Všerubech u Domažlic (1877), administrátor u Svaté Anny na Tannaberku (1877–1878), kaplan v Chudenicích (1878–1886), interkalární administrátor tamtéž (1883), interkalární administrátor (1886) a poté farář ve Velké Chmelištné (1886–1892), naposledy pak jako farář v Chudenicích (1892–1908), kde byl roku 1906 jmenován prvoděkanem a ještě v téže roce ustanoven sekretářem dolnolukavického vikariátu. Kromě toho obdržel již roku 1899 vyznamenání právem nosit *expositorium canonicale*. K 1. 1. 1909 odešel na odpočinek. Je pochován na chudenickém hřbitově.

ENGELMANN, Václav

* 28. 9. 1856, Lnáře

† 2. 4. 1934, Praha

Syn Františka Xavera Engelmanna, ředitele velkostatku Lnáře, a jeho druhé manželky Anny Krivancové ze Lnář, mladší bratr P. Karla Engelmanna. Kněžské svěcení obdržel 20. 7. 1879 v Českých Budějovicích. Byl kaplanem v Českém Krumlově (1879) a Jistebnici (1879–1883), poté farářem v Mlázovech (1883–1891), administrátorem excurrendo v Chlistově (1891) a nakonec farářem tamtéž (1891–1910), od roku 1909 s titulem osobního děkana. V roce 1910 se odebral na odpočinek, a to nejprve do Písku, pak do Prahy. Roku 1933 byl coby zasloužilý duchovní jmenován čestným konsistorním radou. Před kostelem v Chlistově stojí renovovaná litinová socha sv. Jana Nepomuckého, o jejíž pořízení se roku 1893 zasloužil. Byla vyrobena v železárnách arcibiskupského velkostatku Rožmitál, stejně jako její mladší „sestra“ z roku 1913, která stála u silničního mostu ve Tchořovicích a dnes je umístěna na kruhovém objezdu v Nepomuku.

FIALA, Josef

* 17. 3. 1763, Lnáře

† 13. 7. 1851, Lysá nad Labem

Byl synem Josefa Fialy ze Lnář, pozdějšího šafáře ve Lnářském Málkově a poté panského ovčáka opět ve Lnářích, a Kateřiny Šimůnkové z Hradiště. Nejprve vstoupil 22. 4. 1780 do řádu bosých augustiniánů v konventu Mariabrunn v Hadersdorfu u Vídně pod řeholním jménem *Eugenius od sv. Josefa*. Pak ale řád opustil a stal se světským duchovním. Kněžské svěcení přijal 13. 7. 1788 v Českých Budějovicích po studiích bohosloví ve Vídni. Zpočátku působil v rodné českobudějovické diecézi jako fundační kaplan v Kadově (1788–1793) a farář tamtéž (1793–1798). V roce 1798 byl však propuštěn do diecéze litoměřické, kde mu byla svěřena fara v Kostomlatech nad Labem (1798–1804), odkud přešel do sousední Lysé nad Labem, nejprve jako administrátor (1804–1807), pak jako farář a osobní děkan (1807–1851). Současně byl sekretářem, poté vikářem nymburského vikariátu a okrskovým školním dozorcem. Za své zásluhy byl od diecézního ordináře jmenován čestným, pak skutečným konsistorním radou, a od panovníka vyznamenán 21. 9. 1838 Velkou zlatou civilní čestnou medailí se stuhou.

HÁJEK, Jan Benedikt

* 5. 1. 1791, Zahorčice

† 22. 7. 1842, Lnáře

Syn Františka Hájka, kováře v Zahorčicích čp. 19, a Josefy Trnkové, vstoupil jako laický bratr do konventu bosých augustiniánů ve Lnářích. Obláčku, při níž přijal řeholní jméno *Josef Benedikt od sv. Norberta*, měl 29. 9. 1812, věčné sliby pak složil 6. 1. 1815.

LEPIČ, Jan

* 9. 2. 1832, Tchořovice

† 2. 11. 1902, Dražice

Narodil se jako syn Jana Lepiče, sedláka ve Tchořovicích čp. 36, a Kateřiny Krejčové z Kocelovic čp. 11. Absolvoval německé gymnázium a pak seminář v Českých Budějovicích. Na kněze byl vysvěcen 1. 8. 1858 tamtéž. Působil jako kaplan v Chyškách (1858–1859), kooperátor v Březnici (1859), kaplan a katecheta dívčích škol v Táboře (1859–1869) a farář v Dražicích (1869–1902). Roku 1891 byl vyznamenán právem nosit *expositorium canonicale*, roku 1895 jmenován biskupským notářem a v roce 1899 osobním děkanem. Za celoživotní zásluhy o školství obdržel záslužnou medaili.

LOUČKA, Josef

* 3. 6. 1811, Lnáře

† ???

Na svět přišel v chalupnické usedlosti čp. 56 jako syn Josefa Loučky, původem z Hornosína, a Marie Vaněčkové pocházející z řečené usedlosti. Vstoupil do řádu Milosrdných bratří. Obláčku měl 1. 12. 1837 v Praze a přijal při ní řeholní jméno *Flosculus*. Chalupu ve Lnářích převzal od rodičů roku 1842 jeho mladší bratr Václav Loučka (* 13. 11. 1813), zatímco „*bratru Josefovi Loučkovi, který v Brně v Moravě v klášteře Milosrdných se vynachází, postupující otec žádný podíl neustanovil, poněvadž již s ním mnoho výloh měl.*“ Ve zmíněném konventu u sv. Leopolda v Brně byl laickým řeholníkem (fráterem). Zdá se ale, že věčné sliby vůbec nesložil a někdy po roce 1843 řád opustil. Jeho další osudy nejsou prozatím známy.

MACHOVEC, Josef

* 28. 3. 1784, Lnáře

† 20. 6. 1831, Lnáře

Syn Jana Machovce ze Zahorčic, toho času ovšem pacholka ve lnářském panském dvoře, a Kateřiny Sedlákové z Polánky. Bohosloví vystudoval v Českých Budějovicích, kde byl také 18. 9. 1807 vysvěcen. Kněžskou službu konal na lnářském panství, nejprve jako fundační kaplan v Kadově (1807–1809), pak jako farář ve Hvoždanech (1809–1816) a nakonec v Záboří (1816–1830). V roce 1830 odešel na odpočinek. Dožil v rodných Lnářích a tam byl také pohřben. Za svého působení ve Hvoždanech nacvičil a uvedl u příležitosti návratu hraběte Klemense Wenzela Linkera von Lützenwick z napoleonských válek roku 1814 oslavnou píseň, zkomponovanou pro ten účel rožmitálským kantorem Jakubem Janem Rybou.

MAŠKOVÁ, Marie

* 9. 11. 1877, Lnáře

† 7. 9. 1917, Sušice

Byla dcerou Emanuela Maška, rolníka ve Lnářích čp. 38, a jeho první manželky Josefy Jandové ze Lnář čp. 71, a tudíž také sestřenicí další řeholnice rodem ze Lnář Anny (*Elvany*) Pivničkové. Vstoupila nejprve jako chovanka (1894), pak kandidátka řehole (1896) do mateřince Kongregace Školských sester de Notre Dame v Horažďovicích. Při obláčce dne 7. 8. 1901 přijala řádové jméno **Marie Benigna (Dobrotivá)**. Jednoduché sliby složila roku 1903, věčné v roce 1906. Mezitím absolvovala zkoušku z ženských ručních prací, které následně ve vzdělávacích institutech své kongregace vyučovala jako industriální učitelka. Působila v řádovém domě u sv. Anny v Ječné ulici v Praze (1899–1906), pak v Hradci Králové (1906–1907), Novém Bydžově (1907–1909), opět v Hradci Králové (1909–1916), a nakonec, již jako nemocná, v Sušici (1916–1917). Zemřela následkem nádoru kolena. Byla charakterizována jako řeholnice mírumilovná, čistotná a pořádná, která se i ve své těžké nemoci snažila plnit svěřené úkoly a byla příkladně trpělivá a odevzdaná do vůle Boží. Její ostatky byly spolu s ostatky dalších spolusester přeneseny roku 1977 ze sušického hřbitova na kongregační pohřebiště v Horažďovicích.

MODR, Václav

* 27. 9. 1833, Lnáře

† 8. 3. 1917, Lnáře

Syn Františka Modra, krejčího ve Lnářích čp. 61 a dlouholetého kostelníka filiálního kostela sv. Mikuláše, a Marie Duškové ze Lnář čp. 48, se vyučil také krejčím a nějaký čas pracoval v Praze. Pak se ale vrátil do Lnář a vstoupil do zdejšího kláštera bosých augustiniánů. V něm žil nejprve deset let jako kandidát řehole. Obláčku, při níž přijal řeholní jméno *Metoděj od sv. Víta*, měl až 14. 10. 1865 a věčné sliby složil 16. 10. 1869. V klášteře plnil funkci vrátného a do roku 1895 i kostelníka klášterního a současně farního kostela Nejsvětější Trojice. Roku 1898 byl vyznamenán Čestnou medailí za čtyřicetileté věrné služby. Jeho řádový představený P. Alois Majer se o něm vyjádřil jako o člověku, který „neměl nepřátel a nebyl nikomu nepřítelem“. Jako první spočinul k věčnému odpočinku na soukromém řádovém hřbitově v klášterní zahradě, zřízeném roku 1905. Po zrušení tohoto pohřebiště v roce 2018 byly jeho ostatky spolu s ostatky dalších zde pochovaných řeholních spolubratří exhumovány a 14. 12. téhož roku pietně uloženy do řádové krypty ve lnářském kostele Nejsvětější Trojice.

PANUŠKOVÁ, Anežka

* 27. 2. 1876, Kocelovice

† 16. 1. 1952, Kardašova Řečice

Narodila se jako dcera Josefa Panušky, rolníka a hostinského v Kocelovicích čp. 43, a Marie Komanové z Hajan čp. 8. Dne 1. 2. 1898 vstoupila do mateřince Kongregace Školských sester de Notre Dame v Horažďovicích a od 15. 1. 1900 byla kandidátkou řehole v Plzni. Obláčku, při níž přijala řádové jméno *Marie Renata*, měla 11. 8. 1904. První rok noviciátu strávila v Plzni, druhý v Horažďovicích, kde složila 25. 7. 1906 časné sliby, věčné pak 26. 7. 1912. Mezitím se věnovala v horažďovickém mateřinci výrobě obuvi, poté působila od září 1907 v Nepomuku jako kuchařka v dětské opatrovně, následně od roku 1911 v Pardubicích, od září 1912 u sv. Josefa v Českých Budějovicích, od ledna 1913 v ústavu pro hluchoněmé tamtéž a od roku 1916 opět v Nepomuku, kde fungovala i jako pomocná učitelka. Od 8. 10. 1934 byla na odpočinku jako kuchařka; od 2. 1. 1939 žila v řádovém domě v Sušici. Z rozhodnutí Státního úřadu pro věci církevní byla 7. 8. 1950 přestěhována do Kardašovy Řečice, kde zemřela a kde je také pochována.

PIVNIČKOVÁ, Anna

* 24. 6. 1880, Lnáře

† 25. 3. 1942, Praha

Dcera Václava Pivničky, polosedláka ve Lnářích čp. 36, a Magdaleny Jandové ze Lnář čp. 71, sestřenice další z řeholnic rodem ze Lnář Marie (*Benigny*) Maškové. Jako sestra *Elvana* složila 7. 6. 1903 věčné sliby v Kongregaci Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze. Po celý svůj řeholní život působila v mateřské škole, nejprve v Místku, od roku 1913 pak na pražském Pohořelci. Těšila se velké oblibě u dětí i jejich rodičů. Je pochována na řádovém hřbitově v Řepích.

SCHLEMMER, Jan Adam Tomáš

* 15. 5. 1760, Lnáře

† 25. 2. 1826, asi Praha

Třetí syn a pátý z celkem šesti potomků Kašpara Jiřího Schlemmera, panského felčara ve Lnářích, a Anny Erbenové, dcery správce panství Drahenice. Teologická studia absolvoval v Praze, kněžské svěcení přijal 17. 8. 1786 v Českých Budějovicích. Duchovní službu nastoupil v rodné diecézi jako kaplan v Záboří (1786–1793) a následně residentiální kaplan na zámku v Bratronicích (1793–1799). Roku 1799 však byl propuštěn do pražské arcidiecéze, kde působil coby kaplan na Novém Městě pražském (1799–1804). Poté se nicméně vrátil do diecéze českobudějovické a byl ustanoven lokalistou ve Čkyni (1804–1819), pak v Neurazech (1819), kam ovšem fakticky nenastoupil. Pro různé prohřešky proti kněžské disciplíně odešel mimo aktivní službu a přebýval u Milosrdných bratří v Praze.

TIPPNER, František Ignác

* 10. 8. 1697, Lnáře

† 30. 10. 1764, Praha

Byl synem Jana Jindřicha Tippnera, obročního, posléze důchodního a nakonec hejtmana lnářského panství, a Kateřiny Rosnaurové. Vstoupil do konventu bosých augustiniánů v rodných Lnářích a přijal řeholní jméno *Jan Bonus od sv. Kateřiny*. Věčné sliby zde složil 10. 6. 1715. Kněžské svěcení pak přijal po bohosloveckých studiích dne 20. 12. 1721. Žil a zemřel v pražském klášteře svého řádu u sv. Václava na Zderaze.

TIPPNER, Václav Matouš

* 21. 9. 1701, Lnáře

† 21. 12. 1737, Lnáře

Syn Jana Jindřicha Tippnera, obročního, důchodního a posléze hejtmana lnářského panství, a Kateřiny Rosnaurové, následoval příkladu svého staršího bratra Františka Ignáce a rovněž vstoupil do řádu bosých augustiniánů, ovšem v Táboře. Zvolil si řeholní jméno *Eustach od sv. Kajetána*. Věčné sliby složil 7. 7. 1719, na kněze byl vysvěcen asi koncem roku 1725. Posléze se vrátil do Lnář a ve zdejším klášteře fungoval jako nedělní kazatel. Je pohřben v řeholní kryptě lnářského kostela Nejsvětější Trojice, dříve farního a klášterního.

VOKURKA, Josef

* 27. 11. 1831, Tchořovice

† 15. 5. 1903, Praha

Narodil se Františku Vokurkovi, krejčímu ve Tchořovicích čp. 54, a Marii Hrubé ze Tchořovic čp. 50. S řeholním jménem *Paulinus* vstoupil jako bratr laik do konventu obutých augustiniánů u sv. Tomáše v Praze na Malé Straně. Obláčku měl 21. 12. 1856, věčné sliby složil 18. 2. 1858. V klášteře sloužil jako krejčí, sklepník a správce refektáře.

VYSTRČIL, Jaroslav

* 22. 7. 1920, Lnáře

† 17. 10. 2000, Český Brod

Na svět přišel do rodiny Karla Vystrčila, panského kočího ve Lnářích čp. 18, a Marie Ranecké ze Žďáru nad Sázavou (zámek). Byl mladším bratrem P. Karla Václava Vystrčila (* 5. 9. 1909, Malý Rohozec, † 25. 11. 1981, Plzeň), posledního převora konventu bosých augustiniánů ve Lnářích a duchovního správce farností Lnáře a Kasejovice. Vystudoval arcibiskupské gymnázium a arcidiecézní bohoslovecké učiliště při Univerzitě Karlově v Praze. Na kněze byl vysvěcen 25. 6. 1944. Působil jako kaplan v Mýtě (1944–1945), Kolíně (1945–1948), Praze-Liboci (1948–1951), Kouřimi (1951–1953), administrátor v Družci a excurrendo v Bratronicích (1953–1957), administrátor v Českém Brodě (1957–1975) a děkan tamtéž (1975–2000), současně administrátor excurrendo ve Štolmíří (1957–1978), v Přistoupimi (1979–2000) a ve Lstiboři a Bylanech (1990–2000). V letech 1969–1973 zastával též funkci vikáře kolínského vikariátu. Roku 1969 byl jmenován arcibiskupským notářem a v roce 1970 osobním děkanem. Odmítl vstoupit do Sdružení katolických kněží *Pacem in terris*, s komunistickou reprezentací města Český Brod však dovedl vycházet a získat i jejich podporu při opravách kostela. Roku 1989 byl přijat do bratrstva řádu bosých augustiniánů a posléze se stal titulárním převorem Lnářského konventu. Ze své pozice se podílel na restituci budov bývalého kláštera ve Lnářích ve prospěch řádu roku 1996. Uplatnil se též jako historik a spisovatel. Je autorem knih *Křesťanský východ* (1992), věnované dějinám, věrouce a liturgii východních církví, a historického pojednání *Syn rebelův: kulturní obraz ze 17. století* (2005) o P. Václavu Rudolfovi Harantovi z Polžic a Bezdruzic, jednom z prvních kněží řádu bosých augustiniánů českého původu a synovi Kryštofa Haranta, popraveného roku 1621 na Staroměstském náměstí spolu s dalšími dvaceti představiteli protihabsburského stavovského odboje. Je pochován na hřbitově v Českém Brodě.

Vladimír Červenka
Lnáře, březen 2022,
doplněno duben 2023

Autor děkuje za spolupráci, poskytnutí informací a materiálů pro tento přehled Marii Urešové ze Řišt', sestřám Xaveře Gubrické a Anežce Bednářové z Kongregace Školských sester de Notre Dame, sestře Fidelis Sedlákové z Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Mgr. Jitce Křečkové z Národního archivu v Praze, Václavu Kubešovi z Biskupství českobudějovického a Martinovi Řískému z Blatné.